

Zomeravondwandeling 7 (dinsd. 14 augustus 2007).

uitgebreide introductie. Deze dames waren te gast in Gulpen en hadden via internet onze avondwandeling gevonden.

Er was die avond regen voorspeld en de meteorologen kregen gelijk, alleen veel later dan was aangekondigd. We starten met een stralende zon en, gelet op de lucht, durven velen de paraplu achter te laten. Bijzonder was de internationale samenstelling van de groep deelnemers door de aanwezigheid van een duo uit België en een verdwaalde gast uit Kerkrade. Gelukkig wist onze Bertie deze laatste gast op gepaste wijze rond te leiden en kregen onze Vlaamse dames (uit Belgisch Limburg) van onze gids een

Met de zon in de rug kiest de gids voor de licht stijgende Dikkebuikweg. In feite beklimmen we de oostelijke oever van het geuldal. Af en toe achterom kijkend geniet de groep van mooie, heldere vergezichten. Onderweg is er belangstelling voor o.a. de kalkovens, aronskelk, wilde peen, hondsdrif, bosrank, dassenburchten, wilde marjolein, enz.

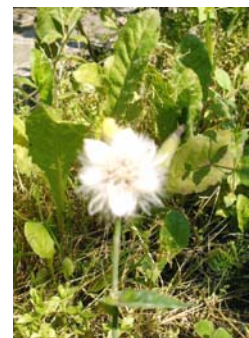

Schijnbaar zijn onze Vlaamse dames nog niet voldoende gewend aan onze hellingen want de groep valt ver uit elkaar. Welke rol de gids hierbij speelde, laten we onbesproken. Bij de kruising wordt de groep hersteld en we blijven rechtdoor lopen tot aan de T-splitsing. Dan gaat het rechts, richting Elkenrade. Langs diverse akkerranden herkennen we de restanten van het inmiddels beëindigde project Bloemrijke akkerranden (subsidies stopgezet). Zo zien we o.a. heerlijk blauwe korenbloemen, de bijenplant Phacelia met zijn gekromde bloeiwijze, de bij mens en hommels geliefde klaproos en het eetbare komkommerkruid (ook bekend als boragie of bernagie).

rechtsaf slaan.

In Elkenrade wachten we weer totdat de groep bijeen is en fietsende trimmers zorgen voor veel gehijg bij hun rustplekje. Mooie tuinen versieren de fraaie gebouwen in dit rustig gelegen buurtschap. Een beelden kunstenaar heeft zijn sporen op divers plekken achtergelaten in gemetselde muren. Zijn tuin met beelden zit verborgen achter een dikke heg maar gelukkig vinden we enkele minder dichte plekjes als we

Een lange kronkelige weg laat ons geleidelijk dalen. Maaisporen in groene weides laten ons gissen waarom de boer zijn weiland zo figuratief zijn weiland bewerkte. Het oude, zware en harde boerenleven passeert de revue en ook onze Vlaamse dames weten veel uit hun herinneringen op te halen. Zelfs de kennis over oude natuurlijke

geneesmiddelen of geneeskrachtige planten is over de grenzen heen bekend. Duidelijk blijkt dat deze kennis nog steeds van moeder op dochter wordt over gedragen.

Links onder ons ligt de Woeste Gracht en uit verhalen blijkt dat ons bezoek, enkele dinsdagen eerder, aardig wat indruk had gemaakt. Inmiddels is de blauwe hemel bezet door grote grijze wolkenvelden. Enkele natte spatjes en gelet op de weersvoorspellingen laten onze gids kiezen voor de kortste route naar Wijlré waardoor een mooie lus rechts genegeerd wordt. Het is duidelijk merkbaar dat de avondschemering steeds vroeger invalt.

Na het afscheid van de deelnemers wenst de gids zijn kortste wandeling (in tijd) te willen vieren. Hij vindt het een prestatie om 12 wandelaars om 21.00 uur bij het station af te leveren. Amai, laat hem maar genieten.

